

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd Acacius ac sui, concilium Ariminensi comprobarunt, & abdicatorum
episcoporum recensio, & crimina propter que amoti sunt. Capvt XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

Quòd Acacius ac sui, concilium Ariminense comprobauerunt, & abdicatorum episcoporum recessio, & crimina propter que amoti sunt.

CAPVT XXIII.

A Caciaui autem aliquamdiu Constantinopoli comorati, accersuerunt episcopos ex Bithynia: in quibus erat Maris episcopus Chalcedonis & Viphilas Gothorum episcopus. Qui cum essent ad numerum quinquaginta in vnum coacti, formulam fidei Arimini perlectam stabiliuerunt: hoc quidem adiecto, vt in posterum nominaret, & alia que in deo, aut substantiam omnino nominaret, & alia que que formula, vel quæ facta esset, vel quæ postea fieret, hac sola excepta, penitus reiiceretur. His rebus gestis, Aëtium diaconatu abdicant, propterea quòd non modò libros comscripserat plenos contentionis, & ad ostentationem solè sapientiæ cuiusdam ab ecclesiæ instituto prorsus discrepatis accommodatos, verum etiam disputationes blasphemias refertas habuerat, & tumultus ac seditionis ecclesijs author extiterat. A nonnullis autem commemoratur, quòd non ex animo, sed quo opinione de se ab imperatore concepta (accusabantur enim Aëtij doctrinæ fauere) se penitus liberarent, istum abdicabant: quinetiam occasione arrepta ex ira imperatoris, qua contra Macedonium ob eas causas, quas antè citauimus, exardescere, eum, Eleusium, episcopum Cyzici, Basilium episcopum Ancyræ, Eortasium Sardesum, & Draconcium Pergami episcopum, de gradu dimouent. Et quauis de doctrina fidei ab istis dissentirent, tamè in illis abdicandis non fidè insimulabant, sed communiter quidem omnes criminabantur, quòd ecclesias cõturbarat, & decreta ecclesiastica violauerant, priuatim autem singulis singula obiecebant crimina: Basilio, quòd Diogeni præbytero Alexandria Ancyræ aduentanti, chartas abstulisset, eumq; verberasset: quinetiam, quòd maddasset magistratibus, vt clericos Antiochiæ, vt Cilices, etiam Galatas, & Asianos propter fluuium Euphratè accolentes, indicta causa exilio, & alijs suppliciorum generibus mulctaret. Vnde factum est, vt tum conijcerentur in vincula, tum præterea in milites, qui eos abducebant, bona sua, nequa ipsos afficerent

afficerent contumelia, cōsumerent. Eum porrò accusabāt, quòd cum imperator iussisset Aetiū & quosdam eius fautores Cecropium vsque abduci, quo criminibus ipsis illatis responderent, persuasisset ei, cui hanc rem mādasset imperator, vt quæ ipsi placerēt, ea exequeretur. Itemq; quòd Hermogeni præfecto, & principi Syriæ per literas significasset, tum quoniam, tum quem in locum essent relegandi: quòd etiam cum imperator hos ab exilio reuocaret, eos redire non permisisset, sed tum principibus, tum sacerdotibus restitisset. Adiungebant præterea, quòd clericos Sirmij ad seditionem contra Germanium constandam incitasset, & per literas eos apud episcopos Africæ insinulasset, quòd cum eo, Ursacio, & Valente communicarant. His accedit, quòd in crimen adductus, crimen negasset, de que eo peierasset: & perspicuè deprehensus, periurium percauillationem eludere conatus esset, & nō Illyricis modò, Italici, & Africi, discordiæ & seditionis, verum etiam calamitatum, quæ in ecclesia Romana accidissent, author & causa fuisset. Ad hæc, quòd cum ancillam in vincula conijciendam curasset, eam falsum testimoniū contra heram dicere coegisset. Adde his, quòd virum, qui turpem vitam & flagitiosam degebat, & non, vt lex postulat matrimonij, cū muliere rem habebat, tum sancto baptismatis tinxisset laucro, tum ministerio diuino præfecisset: quodq; circulatorum, qui cedem patrarat, nō ab ecclesia segregasset. Postremò quòd ad sacram mensam coniurationes fecisset, & tū iureiurando ipse se obstrinxisset, tum clericos ad iurandum quoq; impulisset, vt se mutuò nō accusarent, & quòd hoc callidè excogitasset ille ipse, qui clero præerat. quòd accusatorum criminationes effugeret. Atque hæc quidem sunt crimina, vt comprehendam breui, pro quibus Basilius abdicatus fuit. Eustathius autē accusabatur primum quòd cū esset presbyter, à patre Eulalio episcopo Cæsareæ Cappadociæ condemnatus fuisset, & à precū cōmunionem separatus. Deinde quòd Neocæsareæ, quod est oppidū Ponti, à cōcilio cōmunionem ecclesiæ interdictus, & ab Eusebio episcopo Constantinopolitano, propterea quòd quarundā rerū male administratarū, quas habebat sibi cōmissas, condemnatus fuerat, abdicatus. Tū quòd à concilio Gangrensi propterea

pterea

SOZOMENI HISTOR.

pterea episcopatus gradu deiectus erat, q̄ cōtra q̄ debue-
 rat, docuisset, fecisset, sensisset: quod etiā in concilio Antio-
 cheno periurij cōuictus esset, quodq̄; decreta concilij Me-
 litinæ coacti euertere aggressus fuisset, & cum multis crimi-
 nibus teneretur implicatus, iudicis partes suscipere, & eos
 qui alterius erāt opinionis incusare nō dubitasset. Eleusiu
 verò abdicabant, quod Heracliu quendā genere Tyriū,
 sacerdotē Herculis, qui ibi colebatur, p̄stigarū magicarū
 insimulatum (qui cum de ipso esset habenda questio, se ea
 de re fugā mandauerat, ætatēque degebat Cyzici) in cōsy-
 deratē diaconum, quod se simularet fidē Christi amplecti,
 designarat, & cum postea intellexisset eum talē esse, non ab
 ecclesia segregasset. Deniq̄; q̄ viros ab ecclesia condēna-
 tos, qui Cyzicū venerāt (qualis fuit Maris, episcop⁹ Chal-
 cedonis, qui huic concilio intererat) temerē & sine iudi-
 cio ministros ecclesiæ instituisset. Eortasium gradu moue-
 bant, quod sine cōsensu & approbatione episcoporū Ly-
 diæ, Sardēsis creatus fuisset episcopus. Dracōtio denique
 Pergami adimebāt episcopatū, q̄ primū in Galatia, deinde
 Pergami episcopus cōtra leges ecclesiæ constitutus esset.
 His cōfectis rebus, denuo in vnū coacti, abdicāt Siluanū
 episcopū Tarsi, Sophroniū Pōpeiopolis, quæ est vrbs Pa-
 phlagoniæ, episcopū. Elpidiū Satalorū, & Neonē Seleu-
 ciæ vrbs Isauriæ episcopū. Abdicāt autē Siluanum, q̄ non
 modò alijs tū Seleuciæ, tū Constantinopoli, cōtumaciæ au-
 thor extitisset, verū etiā Theophilum antē ab episcopis
 Palestinæ episcopū Eleutheropolis ordinatū, & cōtra vo-
 luntatē iureiurādo astrictū se nō aliū episcopatū susceptu-
 rū, ecclesiæ Castabalenis antistitē præfecisset. Abdicāt So-
 phroniū, q̄ ecclesiā rebus ei oblati defraudasset, easque
 ad suū questū vendidisset: quinetiā q̄ semel atq; iterū ad
 conciliū vocatus, vix aut ne vix quidē accessisset, quippe
 qui induxisset animū criminibus sibi intentatis apud ip-
 sos minime respondere, sed exteros iudices ad suam cau-
 sam cognoscendā deligere. Abdicant Neonē, q̄ dedisset
 operā, vt priuatī in sua ecclesia Anianus crearetur Antio-
 chiæ episcopus, quodq̄; nonnullos sacratū literarū legūq;
 ecclesiæ ignaros, & vitā incōsideratē dissoluteq; instituen-
 tes episcopos designasset: qui quidē postea possessiōne pe-
 cuniæ

cuniz sacerdotij administrationi anteponebant, & scriptis planè testabant, se malle cum opibus villo ecclesiastico ministerio fungi, q̄ sine illis episcopatū gerere. Deniq; Elpidiū abdicat, primū quòd se sociū Basilio, quò tumultus ciceretur, adiūxisset & author exitisset seditionis: deinde quòd Eusebiū gradu dimotū, cōtra decreta cōcilij Melitū nensis ad dignitatē presbyterij restituisset: postremò quòd Nectariā quandam, cui propter pactū & iusturādum violatū ecclesie cōmunionē interdictū esset, ministerio ecclesie præfecisset, idq; cū per leges ecclesie ei nullā dignitatem ecclesiasticam deferre liceret.

*Cur Cyrillus Hierosolymitanus episcopus abdicatus sit, et
mutæ episcoporum tunc temporis dissensiones, &
quòd Meletius ab Arianis ordinatus ad Seba-
stie episcopatum, pulso Eustathio euectus est.*

CAPVT XXIIII.

PORTÒ vnà cū istis Cyrillus episcopus Hierosolomitanus abdicatur, p̄pterea quòd cū Eustathio & Elpidio, qui cōcilio Melitinensi (cui etiā ipse interfuisset) obnoxè aduersabantur, cōmunicasset: quodq; post abdicationē in Palestina factā veniret cum Basilio, & Georgio episcopo Laodiceæ in cōmunionē: atq; q̄ cum episcopus Hierosolymorū cōstitutus esset, velut sedis iā apostolicæ antistes, cū Acacio episcopo Cæsareæ de iure metropolitano discessisset. Vnde factū est, vt inimicitias inter se suscipent, & alter alterum, vtpote non verè sincereq; de deo sentientem criminaretur. Etenim vterq; antè in suspicionē venerat, alter, quòd doctrinæ Arii faueret, alter, Cyrillus scilicet, quòd eos, qui filiū patri cōsubstantialē assererēt, seque ref. Itaq; Acacius, cū hoc animo esset, reliquis episcopis eius gentis, eiusq; opinionis fautoribus in vnū cōuocatis, ipse prius Cyrillum tali de causā abdicat. Cū famēs agrū Hierosolomitanū occuparet, multitudo rebus ad victū necessarijs destituta, ad Cyrillū, vtpote episcopū, opis implorādæ causā cōfugit. Cui cū pecuniæ ad eā subleuandā nō suppetere, thesaurū ecclesie, & sacra aulæ vendidit. Quare cōfecta, fama est quēdā animaduertisse mulierē scenicā monimēto prætioso, quod ipse ecclesie donauerat, amictā esse, curiose ab ea quæsiuisse, vnde illud haberet: cōperisse merca-

rifse merca-